ZNAMENITI HRVATI ISLAMSKE VJERE

11

NAHID KULENOVIĆ

ZNAMENITI HRVATI ISLAMSKE VJERE

1. Kolo

Knjiga 11: ing. Nahid Kulenović

Urednici:
Mirsad Bakšić, brigadir HV, dipl. iur., publicist
Andrej Rora, publicist

Nakladnik:
Hrvatsko-muslimansko kulturno društvo:
"Narodna uzdanica", Zagreb

Tisak:
Targa, Zagreb

Zagreb, 1995.

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i sveučilišna biblioteka, Zagreb
UDK 886.2-05 Kulenović, N.
929 Kulenović, N.

NAHID Kulenović / [urednici Mirsad Bakšić ... et al.]. - Zagreb: Hrvatsko-musalimansko kulturno društvo "Narodna uzdanica", 1995. - 15 str. ; 18 cm. - (Znameniti Hrvati islamske vjere ; Kolo 1, knj. 11)

ISBN 953-96288-7-3
1. Kulenović, Nahid

950713114

TISKANO NA EKO I 100% RECIKLIRANOM PAPIRU

ING. NAHID KULENOVIĆ
(1929 — 1969.)

Kada govorimo o Ing. Nahidu Kulenoviću tada ne dajemo kratak opis, koliko nam dozvoljavaju ove stranice, samo jednog muslimana etničkog Hrvata već spominjemo jednog hrvatskog mučenika, jednog hrvatskog nacionalistu koji je pošao životnim stopama svog oca Džafer Beg Kulenovića čiji se utjecaj na sina Nahida odražavao kroz poznatu izjavu koju je u tri navrata ponovio novinarima 1939.,: "Gospodo, ja sam Hrvat i hrvatski nacionalist... I ne samo da sam ja Hrvat i hrvatski nacionalist nego su i bosanski muslimani kao cjelina Hrvati, dio hrvatskog naroda".

Ing. Nahid Kulenović je umro mlad, preselio na Ahiret u najboljim godinama svog života ubijen od agenta jugoslavenske tajne službe I. Galića. 30. lipnja 1969. Rođen 5. srpnja 1929. u Brčkom doživio je u svojim dječačkim danima uspostavu Nezavisne Države Hrvatske u kojoj su

Džafer Kulenović i njegov brat Osman odigravali odlučujuće političke uloge. Da zatim, zajedno sa obitelji ode u političku emigraciju, prvo na Srednji Istok, u Siriju odakle je, pun žara, rodoljubnog hrvatskog žara vratio se u Europu da bude bliže svojoj domovini kojoj je pružao obole svoje energije.

Izbjegličku sudbinu Nahid je djelio sa svojim ocem, majkom i sestrom Aidom. Gimnaziju je započeo u Zagrebu, privatno učio u Siriji i završio u Španjolskoj. Zatim se preselio u Njemačku. Tamo je završio tehnički Fakultet i počeo stvarati obitelj. Oženio se s Marijom Deželić, kćerkom Berislava Djure Deželiča, hrvatskog emigranta i političkog djelatnika iz poznate hrvatske obitelji Deželića. Rođenje sina Džafera osiguralo je budućnost Kulenovića koljena.

Dolaskom u Njemačku, mladi Nahid predao se u cijelosti rodoljubnom radu. Pozorno je pratio društvena i politička gibanja u čitavoj Jugoslaviji i osjećao duboko u srži svog idealizma, da ta gibanja ukazuju na njezinu propast. Uvidao je također, da su se starije hrvatske državotvorne generacije u tuđini već pomalo uspavale u svom radu: postale pomalo i malodušne. Bio je nezadovoljan njihovim političkim zanovjetanjima u "začaranom krugu" i "natezanjima tko će koga voditi". Zato se zdušno dao na okupljanje novih i mladih snaga; ljudi novih ideja i novog poleta, koji neće čekati, nego stvarati povijest. Stalno je poticao na hrvatsku slogu, razbuktavao rodoljublje i, ukratko, živio je za Hrvatsku.

Nova vremena tražila su nove ideje i novo oduševljenje, ali ne prekid sa starim korijenima. Za njega nije bilo dvojbe, tko je i što je, i gdje pripada. Starčevićansko hrvatstvo, koje mu je otac ostavio u amanet, bilo je temelj njegovog političkog programa: "Mi hoćemo jedino slobodnu i samostalnu državu Hrvatsku, nikakvih Federacija i nikakvih zajednica sa Srbijom."

Nije nikada gubio iz vida stoljetne srpske ciljeve i krvavi način, kako su ih ostvarivali. U svojim člancima s toga je često poručivao velikosrpskim zanesenjacima: "Bosna nije nikada vaša bila, a niti su muslimani ikada glasali za tu satrapiju Jugoslaviju. Muslimani su potvrdili svojom krvlju od 1941. pa do danas, kuda oni pripadaju i to će u buduće isto učiniti." S pravom je upozoravao, da će Srbi, dođe li do raspada Jugoslavije koja njima služi, "početi s istim onim receptom klanja nesrpskog naroda kao što je to bio slučaj 1941. godine". Da se nebi to ostvarilo pozivao je na spremnost, na okupljanje, na organiziranje svih Hrvata u obrani od velikosrbizma.

Jedan od najboljih prikaza rodoljubnog rada Ing. Nahida Kulenovića dao je Mladen Dolić u članku "Narodna svijest i žrtve bosansko-hercegovačkih muslimana" kojeg je objavila politička revija "Republika Hrvatska" (službeni glasnik "Hrvatske republikanske

stranke", danas "zajednice" u broju 154 za rujan 1986. godine. Vrijedno ga je citirati:

"Nahid Kulenović je bio u punom smislu izgradena osoba u vjerskom, nacionalnom i političkom pogledu. Praktičan vjernik koji je svoje vjerske dužnosti svakodnevno izvršavao diskretno i nenametljivo. Nikada nije javno ulazio u taj najintimniji dio duhovno-vjerskog života čovjeka niti je o tome raspravljao jer je smatrao da u tom pitanju svaki pojedinac mora sam odlučivati po svojoj savjesti. U javnom životu njega je u prvom redu zanimalo koliko je koji Hrvat spreman se žrtvovati u hrvatskom oslobodilačkom radu. Nahid Kulenović je kao rijetko koji živući Hrvat pratio revolucionarna gibanja u svijetu i putove revolucije kojima su razni narodi dolazili do svoje slobode. Poučen tim iskustvima, Nahid je okupljao oko sebe mladi borbeni hrvatski naraštaj davajući mu temeljno znanje i izgradnju u tom pogledu. Stvarao je organizacije i programe."

Organizacijski rad i dodiri s aktivistima oduzimali su mnogo vremena Nahidu Kulenoviću i zato se nije mogao posvećivati novinarskom radu koliko je želio. No i ono malo što je napisao pokazuje njegov zacrtani stav prema Hrvatskoj. Evo jednog odlomka iz niza njegovih članaka koje je objavio kao glavni urednik mjesečnika Ujedinjenih Hrvata Njemačke "Hrvatska sloboda" u Münchenu: "Naše prijatelje nitko nije pitao za njihove savjete u pogledu Bosne-Hercegovine-Sandžaka u prošlosti, pa neće ni u budućnosti- Stoga im savjetujemo da ne diraju u hrvatsku

Herceg Bosnu i Sandžak, jer će se u protivnom jako opeći. Bosna-Hercegovina-Sandžak glasovali su 1941. sa svojom krvlju za hrvatsku državu i to će učiniti opet, kada to bude potrebno. Sinovi Crne Legije stajat će ponovno s puškom u ruci na vjekovnoj međi Drini koja će uvijek dijeliti dva naroda: Srbe i Hrvate".

U svojem zadnjem članku "I krv za Hrvatsku" Nahid Kulenović kao da je predosjećao svoju skoru smrt.

Nahidova sestra Aida rođena 1924 podvlači, dokazujući da niti jedan član ove hrvatske obitelji islamske vjeroispovjesti nije izostavio da javno proklamira svoje Hrvatstvo:" Gotovo svi rođeni Hrvati i osjećaju se Hrvatima a kao protudokaz nikada se ne mogu navađati iznimke... Poštujemo vjeru jedni drugih i živimo po propisima vjere kojoj pripadamo i hrvatski će narod od toga imati goleme koristi" (Iz "Sabrana djela 1945-1956dr. Džafera Kulenovića, priredili: pravnik Stjepan Barbarić, Miron Krešimir Begić i Ragib Zukić, Buenos Aires 1978, kraj slike Aide Kulenović između stranica 48 i 49).

Šezdesete su godine bile godine velikih nada ali i godine u kojima je uništen borbeni, revolucionarni ogranak hrvat-

ske političke emigracije, ogranak koji je bio spreman pokušati podići oružani ustanak u Hrvatskoj protiv Jugoslavije i protiv vladajućeg komunističkog režima. Nije bila riječ o tzv. "stranim agenturama" kako smo mogli čitati na stranicama režimske štampe, mnogi poticaji na akcije bili su čisto provokativnog tipa elaborirani u kabinetima jugo-komunističkih tajnih službi sa ciljem da se obezglavi hrvatska politička emigracija te da ju se kompromitira "terorizmom" u zemljama, naročito europskim počam od Njemačke u očima odnosnih javnosti kao i službenih čimbneika dotičnih zemalja. Ubijanja hrvatskih političkih emigranata koje je činila jugoslavneska tajna služba tumačena su kao međusobna "obračunavanja emigrantskog podzemlja" u čemu se naročito isticao Rajić u tadašnjem "Vjesniku". Ali ljudi najopasniji za jugoslavenski komunistički režim ubijeni u uzastopnom razmaku baš tih godina svoju revolucionarnu aktivnost nisu ograničavali samo na pisanu riječ. Njima treba pridodati i nove, prispjele iz Hrvatske, koji također položiše svoje živote za Hrvatsku počam od Brune Bušića. I zato zaprepašćuju neki napisi koje čitamo a koje potpisuju inače vrli hrvatski rodoljubi poput Dubravka Horvatića koji u pogovoru zbirke pjesama hrvatske pjesnikinje Malkice Dugeč tvrdi: "Oni koji danas sole pamet hrvatskim književnicima, predbacujući im šutnju o emigrantskoj literaturi i optužujući ih zato za "strah i kukavičkuk", pokazuju ne samo da ne poznaju snažnu oporbenu pro-

tegu u djelima domovinskih hrvatskih pisaca tijekom 70-ih i 80-ih godina, nego da ne poznaju ni tadašnje prilike u domovini što je i razumljivo s obzirom da su živjeli u svom prekooceanskom komoditetu, dok su se hrvatski domovinski pisci na rodnom tlu svojom riječju časno i djelotvorno borili za Hrvatsku"

Čitajući ovakove navode čovjek mora pomisliti da smo mi Hrvati uistinu opterećeni nekim prokletstvom kada ljudi literature tvrde za svoju subraću od kojih su mnogi položili živote za Hrvatsku "da su uživali prekooceanske komoditete". Na isti način ostao bi rastužen, prenerażen Nahid Kulenović kada bi mogao vidjeti kojim se je tempom vršilo u poslijeratnim godinama, krivnjom komunističkog režima, odnarođavanje bosansko-hercegovačkih i sandžačkih muslimana i sa kojom je pasivnošću ovo odnarođavanje primano u katoličkom djelu tog istog hrvatskog naroda.

Nahid Kulenović je bio tajnik "Ujedinjenih Hrvata Njemačke" koja je bila vrlo aktivna politička organizacija a kasnije prèdsjednik njemačkog ogranka HOP-a, reorganiziranog Hop-a kojemu je stajao na čelu dr. Vjekoslav Vrančić a ne Pavelićev nasljednik dr. Hefer. Uređivao je glasilo "Ujedinjenih Hrvata Njemačke" "Hrvatska sloboda", zatim "Hrvatsku stražu".

Aktivno je suradivao sa Predsjednikom "Ujedinjenih Hrvata Njemačke" Milom Rukavinom koji je zamijenio Kulenovića na uredništvu "Hrvatske slobode". Jugoslavenski komunistički agenti, ubili su deset mjeseci ranije, prije ubojstva Nahida Kulenovića, 26. kolovoza 1968., Milu Rukavinu, Krešimira Tolja i mladog Vida Maričića koji je došao u Njemačku iz Francuske. Govori se da je Maričić donio jedno povjeriljivo pismo Rukavini koje je ovaj čitao (njegov je leš nađen sa naočalama a on ih je nosio samo pri čitanju) kada su ga ubili. Prema jednoj verziji, ne utvrđenoj, Maričić je jugo-agentima ili jugo-agentu poslužio da dovabi Rukavinu u prostorije gdje je ubijen zajedno sa svojim suradnicima. Ubijen je i Maričić a ovaj da je navodno ubijen da se ne bi doznalo tko je ubojica iako ova verzija ima labave noge. Jer da je Maričić bio upleten u ubojstva ne bi bilo potrebno skrivati ime ubojice njegovim ubijanjem. Vjerojatnije je da nije znao do čega će doći i da je i sam nehotice poslužio jugoslavenskoj tajnoj službi kao neka vrst "meke na udici".

Činjenica je da Rukavina nije posegao za revolverom kojeg je imao u pretincu stola iz čega je policija zaključila da nije sumnjao u onoga koji ga je ubio. Prema drugoj verziji, ubojica je bio obučen u odoru njemačke policije. Smrću Mile Rukavine na čelo "Ujedinjenih Hrvata Njemačke" dolazi Ante Vukić. Nije prošlo dugo vremena i "Ujedinjeni Hrvati Njemačke" su bili razbijeni kao organizacija.

I ubojica Nahida Kulenovića bio je u neku ruku čovjek njegovog povjerenja kao što je čovjek povjerenja bio i ubojica Vjekoslava Luburića, sin njegovog bivšeg vojnika, čiji je "Hrvatski narodni otpor" nakon njegovog ubojstva, bio decimiran kao cjelovita organizacija koji je, prema verziji, jugoslavenskog konzula u Milanu Rade Genića bio ubijen "iz razloga što je počeo okupljati oko sebe i mobilizirati gotovo cijelu hrvatsku političku emigraciju."

Gledajući iz današnje prespektive mora se doći do zaključka da Nahid Kulenović nije bio ubijen samo zbog sve revolucionarne djalatnosti protiv jugoslavnskog komunističkog režima već i kao prepreka u politici odnarođavanja muslimana Bosne-Hercegovine i Sandžaka koji su prema planovima Tita i Kardelja trebali predstavljati neku vrst "tampona" između Srbije i Hrvatske, garanta održavanja Jugoslavije a što ne bi bilo moguće ukoliko bi ostali vjerni svojem hrvatskom nacionalnom etničkom deblu. Ovo udaljavanje vršeno je proračunato i na intelektualnom planu slanjem na arapska sveučilišta na kojima su bile djelatne islamske organizacije poput "Jami at Islama" studenata islamske vjeroispovjesti naročito iz Bosne i Hercegovine. A sve sa znanjem i dosluhom komunističkog vodstva Bosne i Hercegovine. Rezultat toga je bila prvo "Muslimanska nacionalnost" B-

H muslimana redefinirana u "Bošnjaštvo" kada se, iako prekasno, uvidjelo da je prva gledana sa nepovjerenjem i sumnjičavosti u zapadnim političkim krugovima kao i u Rusiji.

Jugoslavenski komunistički režim nije, osim ubijanja, raspolagao drugim oružjem protiv Nahida Kulenovića koji obzirom na svoje godine nije bio "kolaboracionist" N-D-H kako su mnoge, starije od njega koji su sa njom surađivali, optuživali jugo-komunisti. Uz to je bio izdanak jedne od najpoznatijih i najuglednijih muslimanskih obitelji, obitelj koje je Otac Domovine Ante Starčević nazvao "hrvatskim cvijećem", metafora kojom se Starčević poslužio a kako bi oživio osjećaj zajedničke etničke i nacionalne pripadnosti katoličkih i muslimanskih izdanaka hrvatskog naroda. Možda bi bilo bolje da se je Nahid Kulenović nakon ubijanja Mile Rukavine i suradnika neko vrijeme posvetio samome sebi, ušao u neku vrst "revolucinarong zastoja" dok se situacija ne razbistri posvetivši se neko vrijeme Horvatićevom "prekooceanskom komoditetu" ali on to nije učinio iz jednostavnog razloga jer to nije, prema svojoj prirodi i prema tradicionalnim vrijednostima domoljublja koje je naslijedio od svog oca, mogao učiniti. On je podlosti i podmuklosti neprijatelja suprotstavio svoje poštenje i rodoljublje ne okrečući se

unazad, ne prežući pred opasnostima, životnom opasnošću u kojoj se je nalazio a o čemu svjedoći i prije naveden njegov zadnji politički tekst u kojemu je najavio svoju skoru, tragičnu smrt.

Nahid Kulenović je bio fizički eliminiran zbog svoje revolucionarne djelatnosti protiv jugo-komunističkog režima i Jugoslavije kao takove ali motivi njegovog ubijanja su išli i dalje a što nije izbjeglo njemačkim istražnim organima koji su tražili uzroke zločina počinjenog nad Nahidom Kulenovićem koji je vjerovao svom ubojici Galiću, primao ga u svom stanu tako da kada se onog tragičnog dana Nahid kupao, okrenut leđima prema ulaznim vratima kupaonice, Galić mu je neprimiječen došao iza leđa, potegnuo za kosu i nožem mu odrubio glavu.

Iz samog ovog načina ubijanja iz kojeg iskače mržnja i neki "ritual" vidjelo se da su bili točni glasovi koji su dolazili iz Hrvatske već unazad nekoliko mjeseci da Nahid Kulenović predstavlja opasnost i za komunistički režim i za Jugoslaviju kao takovu baš zbog toga što je musliman koji hrvatski misli, osjeća i djeluje kao takav. Još k tome on nije bio "samo netko" već član istaknute muslimanske hrvatske obitelji Kulenović. Beograd je htio na svaki način onemogučiti nastavak katoličko-mu-

slimanskog hrvatskog etničkog jedinstva a kako bi se oslabila Hrvatska a što se vidjelo i u BiH gdje se je muslimanima sugeriralo "jugoslavenstvo" kao nacionalnost a kada se je uvidjelo da to nije moguće počelo se operirati sa "muslimanskom" nacionalnom oznakom iskorišćujući momenat kada su se na obzorju počele pojavljivati prve konture (Egipat, Iran, Arapski Maghreb) islamskog integralističkog-fundamentalizma. Trebalo je dakle fizički eliminirati jedno ime: Kulenović koje je bilo simbol hrvatskog nacionalnog jedinstva koje se očitovalo i tokom drugog svjetskog rata.

"Rodoljubi nisu nikada zastajali pred opasnostima koje je predstavljalo za njih same njihovo djelovanje protiv porobljivača njihove domovine pa tako ni hrvatski rodoljubi ne uzmiću pred prijetnjama koje im upućuju oni koji su uništili na podli način cvijet hrvatske mladosti u Bleiburgu".

(Nahid Kulenović - "Hrvatska sloboda")

Ova konstanta "predosjećaja" smrti koji završava kako smo rekli i u zadnjem Nahidovom napisu "I krv za Hrvatsku" stalno je prisutna u njegovom radu iako je on po naravi bio veseo, uvijek sa smiješkom na ustima i spreman da svakome, kome je to bilo potrebno, bude pri ruci.

U "Hrvatskoj straži" podsjeća: "... Kako su Hrvati katolici ginuli u Fazlagić kuli za Hrvatsku zajedno sa svojom braćom muslimanima isto su tako muslimani u kolonama smrti položili svoje živote zajedno sa svojom braćom Hrvatima katolicima na žrtvenik koji će davati snagu naraštajima koji će ih slijediti..."

Ili, opet u "Hrvatskoj slobodi": "... Hrvati mogu imati i pripadati raznim političkim strankama ali samo onima koje se bore za ostvarenje hrvatske državne nezavisnosti sa granicom na Drini..."

Istina je, Nahid Kulenović nije se mogao posvećivati novinarskom radu koliko je on želio i zbog toga ne ostavlja iza sebe mnogo tekstova ali ono što ostavlja aktuelno je i danas, u ovim presudnim časovima za Hrvatsku i ne samo za Hrvatsku jer je neizvjesnost počela nadvijati svoju sjenu nad svijetom u njegovom ulazu u treće tisućljeće.

Stoga donosim u cjelosti članak iz pera Ing. Nahida Kulenovića obznanjen u listu "Hrvatska sloboda" broj 3. - st.1. - studeni 1965. pod nazivom "Opasni prijedlozi". Aktualnost ovog članka ukazuje kakve vrsne procjene, i buduća viđenja koji će slijediti daleko iza njegove smrti, ima ovaj hrvatski mučenik i borac.

"Čitajući u poslijednje vrijeme uvodnike nekog "hrvatskog" listića i knjigu u kojoj jedan "diplomata" analizira političke prilike u hrvatskoj povijesti, dobili smo dojam, da se ponovno poljavljuju tkzv. Jugoslaveni s "političkim" solucijama, koje bi po njihovom mišljenju trebale da riješe

hrvatsko-srpski problem, jer srbo-komunistički režim u Jugoslaviji prolazi tešku krizu i očekuju se dalekosežne promijene. Opasni prijedlozi, jer nam žele sa svojom "političkom dalekovidnošću" opet stvoriti preduvjete za treću Jugoslaviju, ali ovaj puta sa sasma drugom taktikom!

Hrvatsko-srpski sporazum je za narode Jugoslavije, kako ih oni nazivaju, jedini spas u slučaju jednog preokreta. U protivnom došlo bi do revolucije, koja bi po njihovom mišljenju značila konac za hrvatski narod. Dakle sve u sve u svemu, Hrvati ne smiju upotrebljavati izraz srbo-komunisti (iako Srbi u Titovoj Jugoslaviji sačinjavaju 98% visokih funkcionera), nego komunisti, jer time nikada ne ćemo dobiti državu Hrvatsku, a drugo moramo ići skupa sa Srbima, jer to je jedini način za rušenje Tita, te onda vidjeti, dali hrvatski narod želi Jugoslaviju ili hrvatsku državu. Pod hrvatskim narodom oni sasma prirodno ne podrazumijevaju Bosnu-Hercegovinu-Sandžak, jer to je prema njihovom mišljenju jedan poseban narod ili u najmanju ruku pripadaju Srbiji, a granica na Drini je utopija.

Promatrajući ovakove prijedloge, koje te naše propale "političke" duše pišu, uvjereni smo, da se to nije rodilo u njihovim glavama, nego u glavama njihovih gospodara, koji na onakav krvnički način poklaše Bosnu-Hercegovinu-Sandžak 1941 godine i sada nastavljaju bez ikakovog stida i srama širiti ponovno svoje istrcane fraze o bratstvu i jedinstvu.

Dok nama ovakove "političke" plaćene duše spremaju drugu Foču, dotle se naša hrvatska nacionalna emigracija gubi u raznim polemikama, dokazujući jedan drugome tko ima pravo voditi hrvatski narod, a tko ne, te spremajući oslobođenje Hrvatske samo sa frazama.

Vrijeme ne stoji i zato leži na svim odgovornim hrvatskim nacionalnim pojedincima uvidjeti, da je vrijeme početi ozbiljno zajednički raditi na oslobođenju Hrvatske i da se jedanputa za uvijek mora prestati sa dokazivanjem tko koga treba voditi.

Oni, koji prihvate, da zajedničkim silama otjeramo neprijatelja s našeg djedovskog praga, ostati će nezaboravni hrvatskom narodu i time će dobiti najbolje priznanje za njihov politički rad u emigraciji. Vjerujem, da će se u njima jedan puta probuditi hrvatski nacionalni plamen, koji je u ovih nesretnih 20 godina emigracije kod mnogih utrnuo, te da ćemo svi ujedinjeni spremno dočekati sve moguće preokrete u Titovoj Jugoslaviji.

"Naše prijatelje" nitko nije pitao za njihove savjete i prijedloge u pogledu Bosne-Hercegovine-Sandaka u prošlosti, pa ne će ni u budućnosti. Stoga im savjetujemo, da ne diraju u hrvatsku Herceg-Bosnu-Sandak, jer će se u protivnom jako opeći. Bosna-Hercegovina-Sandak glasali su 1941. godine sa svojom krvlju za hrvatsku državu i to će učiniti opet, kada to bude potrebno. Sinovi "Crne Legije" stajati će opet s puškom u ruci na vjekovnoj medi Drini, koja će uvijek dijeliti dva naroda Hrvate i Srbe."

Nahidov otac Dr. Džafer Kulenović umro je u Siriji 3. listopada 1956. godine, a majka Zumreta u Chicagu 30. siječnja 1992. godine, gdje je živjela s kćerkom Aidom. Nahidov sin Džafer došao je u Ameriku i tu završio škole i magistrirao, osnovao obitelj i radi u bankarstvu, a u Chikaškoj zajednici vrlo je djelatan u radu za potpuno oslobođenje Bosne i Hercegovine i Hrvatske od velikosrpske okupacije.

"U našim srdcima mora se razbuktati plamen iz godine 1929. i 1941. To od nas traži krv stotine tisuća naše pale braće, otčeva, majki i sestara, to od nas traži — da dokončamo njihovo započeto djelo uzpostavom Nezavisne Države Hrvatske" - Nahid Kulenović.

ZNAMENITI HRVATI ISLAMSKE VJERE

I KOLO

1. DŽAFER-BEG KULENOVIĆ
2. SAFVET-BEG BAŠAGIĆ
3. DŽEMALUDIN ČAUŠEVIĆ
4. EDHEM MULABDIĆ
5. ADEMAGA MEŠIĆ
6. MUSA ĆAZIM ĆATIĆ
7. OSMAN NURI HADŽIĆ
8. ALIJA NAMETAK
9. HAKIJA HADŽIĆ
10. ENVER ČOLAKOVIĆ
11. NAHID KULENOVIĆ
12. MAK DIZDAR